

Weeral een bewijs van....'eerst dit lezen en vul dan zelf maar in'

Dat wetenschappers en samen met hen nog vele anderen met ongeloof reageren op wat mensen die een bijna dood ervaring gehad hebben vertellen, raakt me dieper dan mijn verstand wil toegeven.

Er zijn nochtans zoveel aanwijzingen dat je die ervaringen (meestal een immens stralend licht zien, door een tunnel reizen en al dan niet visioenen over je verleden en je toekomst krijgen) niet kan afdoen als het gevolg van pure hallucinaties of zelfveroorzakende factoren.

Ik ben diep onder de indruk van het interview in Het Nieuwsblad met Aron Ralston de man uit het waargebeurde verhaal waarop de nieuwe film '127 Hours', genomineerd voor de Oscars, gebaseerd is. Aron Ralston is de Amerikaanse bergbeklimmer die tijdens een klimtocht in 2003 in de Amerikaanse woestijnstaat Utah effectief klem komt te zitten met zijn rechterarm onder een rotsblok.

Hierna de hoofdlijnen uit het interview waar ik mijn besluit op baseer:

Met slechts een liter water in zijn rugzak, twee buritos en een enkele stukjes chocolade als voorraad, zag het er niet naar uit dat Ralston het lang zou uitzingen in de nauwe rotsspleet. De kans dat iemand hem vindt, is nihil. Niemand weet waar hij is, want Ralston heeft niemand verteld over zijn klimtocht. Ook zijn gsm heeft hij thuisgelaten: er is toch nergens ontvangst. Uiteindelijk zal Ralston er zes dagen over doen om zichzelf te bevrijden. Het hele gebeuren heeft hij vastgelegd in een videodagboek, zijn testament. Die camera hielp hem vastklampen aan het leven.

*Maar na vijf dagen had hij er zowaar vrede mee dat hij in die rotsspleet zou sterven. Juist in dat diepste donker gat, compleet uitgehongerd en op het uiterste randje van zijn leven, krijgt hij **een toekomstvisioen: 'Ik zag een klein jongetje. Ik zag mezelf, zonder rechterarm, met hem spelen. Aan de blik in zijn ogen zag ik dat hij mijn zoon was, dat ik ooit die ervaring zou hebben. Ik dacht aan mijn familie en wat ze voor mij betekent.** Toen wist ik het: vannacht nog zorg ik dat ik hier wegkom'.*

Hij kerft in zijn rechterarm, de pijn verbijtend in de euforie van het moment en in een hyperemotionele staat, vol adrenaline, brak hij het bot met de rotsblok!

Het visioen dat hem in de canyon op de been hield, is intussen uitgekomen. In 2010 werd Ralston vader van een zoon, Leo. Toch zag het er in de periode vlak na zijn ongeval niet naar uit dat de ervaring zijn leven diepgaand veranderd had. 'Ik wilde bewijzen dat ik nog steeds dezelfde was en hing even hard de held uit.

Het hele ongeval had een lesje in nederigheid moeten zijn, maar ik voelde me net gesterkt. Kijk eens wat een held ik ben, kijk eens wat ik overleefd heb! Pas jaren later, toen mijn toenmalige vriendin het uitmaakte, kwam ik wat tot inkeer.'

De film '127 Hours' wijkt hier en daar dan wel af van het oorspronkelijke verhaal en stelt Ralstons onbesuisde capriolen cooler voor dan ze in werkelijkheid waren, maar toch zit de film dicht genoeg bij de feiten om Ralston nog steeds van de wijs te brengen. Niet zozeer omwille van de amputatiescènes, maar omwille van het portret dat hoofdrolspeler van hem neerzet. Vrienden hebben hem er immers op gewezen dat dit arrogante, drukdoenerige hoofdpersonage echt wel lijkt op de twintiger die hij ooit was. Die commentaar is hem niet in de koude kleren gaan zitten.

Geen verdere uitleg nodig, beste wetenschappers. Het zoveelste bewijs dat er meer is dan wat wij met onze zintuigen kunnen ervaren! Er is weldegelijk 'iets', groter dan onszelf en toekomstvisioenen bestaan echt. Mensen met een bijna doodervaring achter de rug liegen niet als ze vertellen over wat ze beleefden! En weet je wat hun kernboodschap is: LEREN LIEFHEBBEN is de belangrijkste opgave voor de mens en het leven eindigt niet met de dood! Dat beweren ze met zekerheid te weten! Dat weet ook ik met zekerheid.

Link naar het integrale interview:

<http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=G1336ISOP>